



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Tomáše Langáška a Mgr. Ing. Veroniky Baroňové v právní věci žalobkyně: **MgA. Mgr. art. J. S.**, zastoupené Mgr. Dagmar Rezkovou Dřimalovou, advokátkou, se sídlem Muchova 223/9b, Praha 6, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, týkající se žaloby proti rozhodnutím žalovaného ze dne 28. 3. 2017, č. j. MPSV-2017/69385-911 a č. j. MPSV-2017/69422-911, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. 3. 2019, č. j. 4 Ad 22/2017 - 112,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovené zástupkyni žalobkyně Mgr. Dagmar Rezkové Dřimalové, advokátce, **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 3 146 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Žalobkyně podala dne 1. 12. 2016 žádosti o přiznání dávek pomoci v hmotné nouzi, a to příspěvku na živobytí a doplatku na bydlení dle zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, ve znění účinném pro projednávanou věc. Jelikož k podaným žádostem

nepřipojila zákonem požadované doklady, Úřad práce - krajská pobočka pro hlavní město Prahu (dále jen „úřad práce“ nebo též „správní orgán I. stupně“) žalobkyni výzvami ze dne 6. 12. 2016, č. j. 78934/2016/AAD a č. j. 78396/2016/AAD (doručenými jí dne 12. 12. 2016) vyzval k jejich doplnění ve lhůtě osmi dnů. Žalobkyně ani v jednom případě dokumenty požadované ve výzvách správnímu orgánu nepředložila a dne 27. 12. 2016 požádala o prodloužení lhůty do konce týdne (tj. do neděle 1. 1. 2017) z důvodu úmrtí v rodině. Dne 1. 1. 2017 žalobkyně předložila správnímu orgánu doklad o výši měsíčních příjmů za měsíce říjen, listopad a prosinec 2016 (formulář), kopii ústřížku o uhrazených službách spojených s užíváním bytu (v částce 5 664 Kč bez uvedení období, za které bylo placeno) a výpisy z bankovního účtu za měsíce říjen, listopad a prosinec 2016. Vzhledem k tomu, že uvedeného dne opět nedoložila všechny zákonem požadované dokumenty rozhodné pro osvědčení nároku na dávky, správní orgán I. stupně ji podruhé vyzval k jejich doplnění ve lhůtě 8 dnů, a to výzvami ze dne 4. 1. 2017, č. j. 921/2017/AAD a č. j. 922/2017/AAD. Tyto výzvy byly žalobkyni doručeny dne 10. 1. 2017. Jednalo se o následující chybějící doklady: prohlášení o celkových sociálních a majetkových poměrech, nájemní smlouva či doklad o vlastnictví bytu, doklad o nákladech na bydlení, zálohách na služby, doklad o vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání. Žalobkyně na výzvy reagovala přípisem doručeným správnímu orgánu I. stupně dne 12. 1. 2017, v němž z důvodu nemoci opětovně požádala o prodloužení lhůty, a to až do 1. 2. 2017. K žádosti připojila lékařský záznam praktického lékaře ze dne 11. 1. 2017, z něhož vyplynulo, že žalobkyně byla tohoto dne ošetřena, její stav odpovídá pracovní neschopnosti a na kontrolu se má dostavit následujícího týdne. Přípisem ze dne 23. 1. 2017 správní orgán žalobkyni sdělil, že její žádosti nevyhoví a lhůty stanovené k předložení dokladů neprodlouží, neboť žalobkyně doklady může správnímu orgánu doručit prostřednictvím datové schránky bez nutnosti narušení léčebného režimu.

[2] Rozhodnutím ze dne 25. 1. 2017, č. j. 5058/2017/AAD, úřad práce žalobkyni nepřiznal dávku pomoci v hmotné nouzi – příspěvek na živobytí; rozhodnutím ze dne 30. 1. 2017, č. j. 5692/2017/AAD, žalobkyni nebyla přiznána dávka pomoci v hmotné nouzi – doplatek na bydlení. Žalobkyně napadla prvostupňová správní rozhodnutí odvoláním, která žalovaný v záhlaví označenými rozhodnutími zamítl a prvostupňová správní rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění rozhodnutí poukázal mj. na § 49 odst. 1 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi, dle kterého jsou žadatel o dávku, příjemce i společně posuzované osoby povinni osvědčit skutečnosti rozhodné pro nárok na dávku, na její výši nebo výplatu a na výzvu se osobně dostavit k příslušnému orgánu pomoci v hmotné nouzi, nebrání-li tomu těžko překonatelné překážky, zejména zdravotní stav. S odkazem na obsah spisového materiálu žalovaný dovodil, že žalobkyně ve stanovené lhůtě nedoložila správnímu orgánu dokumenty, které by osvědčovaly skutečnosti rozhodné pro nárok na požadované dávky pomoci v hmotné nouzi.

[3] Žalobu směřující proti těmto rozhodnutím žalovaného Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) jako nedůvodnou zamítl. Připomněl, že žadatel o dávku pomoci v hmotné nouzi musí učinit všechny kroky, které zákon v souvislosti s přiznáním dávky vyžaduje. Nicméně mohou nastat objektivní okolnosti, které nejsou závislé na vůli žadatele, které mu znemožní se správním orgánem efektivně spolupracovat. Takovou okolností je typicky i zdravotní stav žadatele. Avšak zároveň je třeba nalézt hranice, kdy tyto okolnosti ještě nedosahují takové intenzity, aby spolupráci se správním orgánem

pokračování

znemožňovaly. K tomu městský soud uvedl, že správní orgán I. stupně žalobkyni vyzýval k předložení chybějících dokumentů již v průběhu prosince roku 2016, avšak žalobkyně ve stanovené lhůtě doklady nedoložila a správní orgán ani neinformovala o okolnostech, které jí v doplnění dokumentů zabránily. Až o sedm dní později žalobkyně podala žádost o prodloužení lhůty, správní orgán I. stupně tedy již v té době – po vydání první výzvy – mohl přistoupit k zamítnutí žádosti žalobkyně o dávky pomoci v hmotné nouzi. Neučinil tak a vyzval žalobkyni podruhé, přičemž na tyto výzvy (doručené dne 10. 1. 2017) žalobkyně o dva dny později po doručení (dne 12. 1. 2017) zareagovala další žádostí o prodloužení lhůty s odkazem na ošetření u lékaře (dne 11. 1. 2017), který ve zprávě konstatoval zdravotní stav na úrovni pracovní neschopnosti. Z lékařské zprávy však zároveň vyplynulo, že žalobkyně se měla následující týden dostavit k lékaři na kontrolu. Městský soud proto dovodil, že pokud žalobkyně žádala o prodloužení lhůty až do 1. 2. 2017, měla správnímu orgánu po absolvování kontroly u lékaře poskytnout zprávu, zda její nepříznivý zdravotní stav nadále trvá. Městský soud nepokládal za věrohodné tvrzení žalobkyně, že po dobu trvání zdravotních komplikací neměla přístup k počítači ani internetu. Naopak měl za to, že pokud si žalobkyně dne 10. 1. 2017 v datové schránce vyzvedla výzvy správního orgánu a dne 12. 1. 2017 na ně reagovala prostřednictvím elektronické (e-mailové) komunikace další žádostí o prodloužení lhůty, lze předpokládat, že přístup k počítači a internetu měla. Z lékařské zprávy zároveň nevyplynulo, že by žalobkyně byla v natolik vážném zdravotním stavu, že by vůči správnímu orgánu nemohla činit žádné úkony, případně si požadované doklady opatřit.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[4] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) podala proti rozsudku městského soudu kasační stížnost (ve znění jejího doplnění), kterou formálně opírá o důvody dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[5] V kasační stížnosti uvedla, že v případě obou žádostí o poskytnutí dávek pomoci v hmotné nouzi požádala prvostupňový úřad práce o prodloužení lhůty ke splnění povinnosti doložení požadovaných dokladů. V této souvislosti poukázala na skutečnost, že byla v této době nemocná, což úřadu práce doložila lékařskou zprávou. Z objektivního důvodu tak nemohla doložit veškeré správním orgánem požadované doklady, neboť i kdyby přes svůj zdravotní stav byla schopna komunikovat prostřednictvím datových zpráv, nemohla si veškeré požadované doklady v této době obstarat a správnímu orgánu je ve stanovené lhůtě předložit. Dle názoru stěžovatelky jsou proto správní řízení předcházející vydání napadených rozhodnutí zatížena vadou mající vliv na jejich zákonnost. Tuto vadu představuje nevyhovění žádostem o prodloužení lhůty k doplnění podkladů, ačkoli k tomu stěžovatelka měla objektivní důvod v podobě nemoci, doložené lékařskou zprávou ze dne 11. 1. 2017. Stěžovatelka zároveň upozornila, že ačkoli je správní orgán sám nečinný i po dobu několika měsíců, přesto žadatele nutí téměř k okamžitému doložení řady dokladů, což se stěžovatelce opakovaně děje i v jiných řízeních o žádostech o přiznání příslušných dávek pomoci v hmotné nouzi či státní sociální podpory. Správní orgány tak v daném případě postupovaly v neprospěch stěžovatelky v rozporu s § 49 odst. 1 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi ve spojení s § 49 odst. 2 písm. b) téhož zákona.

[6] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti poukázal na skutečnost, že druhé žádosti stěžovatelky o prodloužení lhůty k doložení dokladů nebylo vyhověno, neboť se jednalo již o druhou výzvu k předložení dokladů, přičemž lhůta stanovená na základě první výzvy byla stěžovatelce k její žádosti prodloužena. Stěžovatelka sice prokázala záznamem od lékaře, že byla dne 11. 1. 2017 ošetřena, avšak lhůta k předložení dokladů jí běžela již ode dne 12. 12. 2016. Z pohledu žalovaného tak stěžovatelka měla dostatek času, aby si doklady obstarala. Žalovaný se neztotožnil ani se závěrem stěžovatelky, že neměla přístup k internetu, když je zřejmé, že po celou dobu (včetně 12. 1. 2017) se správním orgánem komunikovala prostřednictvím e-mailu nebo datové schránky, a jejich prostřednictvím také dvakrát zasílala žádost o prodloužení lhůty, včetně některých podkladů. Stejným způsobem tak stěžovatelka mohla doložit všechny ostatní doklady, aniž by bylo nutné narušovat léčebný režim v rámci pracovní neschopnosti. Žalovaný měl za to, že stěžovatelce byla poskytnuta dostatečně dlouhá doba k tomu, aby doklady doložila; stěžovatelka jí však nevyužila.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[8] V projednávané věci je podstatou sporu mezi účastníky řízení otázka naplnění zákonných podmínek pro vydání rozhodnutí žalovaného, resp. jemu předcházejících rozhodnutí úřadu práce, jimiž stěžovatelce nebyly dle § 49 zákona o pomoci v hmotné nouzi přiznány dávky pomoci v hmotné nouzi - příspěvek na živobytí a doplatek na bydlení.

[9] Podle § 49 odst. 1 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi jsou žadatel o dávku, příjemce i společně posuzované osoby povinni osvědčit skutečnosti rozhodné pro nárok na dávku, na její výši nebo výplatu, dát písemně souhlas k ověření těchto skutečností a na výzvu se osobně dostavit k příslušnému orgánu pomoci v hmotné nouzi, *nebrání-li tomu těžko překonatelné překážky, zejména zdravotní stav*. Příjemce dávky je dále povinen v souladu s § 49 odst. 2 písm. b) téhož zákona vyhovět výzvě orgánu pomoci v hmotné nouzi, aby osvědčil skutečnosti rozhodné pro nárok na dávku, její výši nebo výplatu, a to ve lhůtě do 8 dnů ode dne doručení výzvy, neurčil-li orgán pomoci v hmotné nouzi delší lhůtu. Podle § 49 odst. 5 zákona o pomoci v hmotné nouzi platí, že nesplní-li osoba uvedená v odstavcích 1 až 4 ve lhůtě stanovené příslušným orgánem povinnosti uvedené v odstavcích 1 až 4, *může být po předchozím upozornění žádost o dávku zamítnuta*, výplata dávky zastavena, nebo dávka odejmuta.

[10] Účelem dávek pomoci v hmotné nouzi je pomoci osobám, které se ocitly v mimořádně tíživé situaci, překlenout toto období hmotným zajištěním ze strany státu. Při řízení o přiznání dávek ovšem správní orgány nemají povinnost z úřední moci zajišťovat podklady, které prokazují, zda žadatel splňuje či nesplňuje podmínky pro přiznání dávky. Je povinností žadatele, aby osvědčil rozhodné skutečnosti pro nárok na dávku, a tedy nelze na správním orgánu vyžadovat ani od něj očekávat, aby sám z vlastní činnosti podklady osvědčující rozhodné skutečnosti pro přiznání dávky za žadatele shromažďoval.

pokračování

[11] Jak uvedl Nejvyšší správní soud již v jiné věci téže stěžovatelky v rozsudku ze dne 19. 4. 2016, č. j. 6 Ads 219/2015 - 30: „Z citovaných ustanovení vyplývá, že je to stěžovatelka, kdo má povinnost osvědčit skutečnosti rozhodné pro nárok na dávku a v případě jejího nesplnění jí mj. brozí odejmutí této dávky. Když v řízení vyvstala potřeba doložit určité skutečnosti a doklady, prvostupňový orgán stěžovatelku řádně vyzval (viz výše) a poučil o následcích nesplnění výzvy. Bylo poté pouze na stěžovatelce, aby na výzvu relevantním způsobem reagovala. Když stěžovatelka požadované skutečnosti neosvědčila a doklady nedoložila, neměl správní orgán důvod ani povinnost za stěžovatelku cokoli dohledávat (obdobně srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 1. 2016, č. j. 9 Ads 265/2015 - 13).“

[12] Zájem na získání dávky má primárně samotný žadatel, který tak musí činit všechny kroky, které zákon v souvislosti s přiznáním dávky vyžaduje. Musí tedy zejména spolupracovat se správním orgánem a dbát jeho výzev a pokynů, nejsou-li v rozporu se zákonem, nepřiměřené či svévolné. Nejvyšší správní soud k tomu ve své rozhodovací činnosti v obecné rovině vyslovil, že pokud žadatel či příjemce dávky neosvědčí skutečnosti rozhodné pro nárok na dávku, její výši nebo výplatu na výzvu správního orgánu v zákonné osmidenní nebo delší dohodnuté lhůtě, porušuje svou povinnost vyplývající z § 49 odst. 2 písm. b) zákona o pomoci v hmotné nouzi a vystavuje se tím zároveň následkům předvídaným v § 49 odst. 5 a 6 téhož zákona, tzn. zamítnutí žádosti, zastavení výplaty dávky či jejímu odnětí, případně uložení pořádkové pokuty (srovnej např. rozsudek ze dne 31. 3. 2010, č. j. 3 Ads 138/2010 - 43, nebo rozsudek ze dne 11. 11. 2010, č. j. 4 Ads 83/2010 - 136).

[13] Mohou ovšem nastat objektivní okolnosti, které nejsou závislé na vůli žadatele a které mu znemožní se správním orgánem spolupracovat, přičemž by bylo v rozporu se základními zásadami správního řízení, pokud by správní orgán tyto okolnosti v řízení nezohlednil. Jednou z těchto okolností, příkladmo vyjmenovaných v § 49 odst. 1 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi, je také zdravotní stav žadatele.

[14] Odhlížet ovšem nelze od skutečnosti, že zákon o pomoci v hmotné nouzi v této souvislosti v § 49 odst. 1 písm. a) hovoří o překážkách *těžko překonatelných*. Nikoli každou překážku, která se v řízení (stran naplnění povinnosti osvědčit skutečnosti rozhodné pro nárok na dávku) vyskytne, tak bude možno pokládat za překážku těžko překonatelnou. Správní orgán proto je povinen v každém jednotlivém případě hodnotit a posuzovat individuální okolnosti té které věci, včetně nalezení hranice, kdy okolnosti budou dosahovat takové intenzity, že spolupráci se správním orgánem objektivně znemožní nebo ji zcela vyloučí; a kdy se naopak na straně žadatele bude jednat o neodůvodněnou nečinnost. Ani zdravotní stav tak sám o sobě nemusí vždy a za všech okolností dosahovat takové intenzity, že bude představovat překážku žadatelem těžko překonatelnou.

[15] V projednávané věci z obsahu správního spisu vyplynulo, že stěžovatelka byla k doložení skutečností rozhodných pro nárok na dávky vyzvána již dne 6. 12. 2016 výzvami, které jí byly doručeny datovou schránkou dne 12. 12. 2016. Osmidenní lhůta pro splnění výzev tak uplynula dne 20. 12. 2016. Přestože stěžovatelka byla poučena o následcích nesplnění povinnosti, tj. že jí dávky nebudou v případě nedoložení dokladů a

neosvědčení nároku přiznány, na výzvy ve stanovené lhůtě nereagovala a až dne 27. 12. 2016 správnímu orgánu elektronicky (e-mailovou zprávou) doručila žádost o prodloužení lhůty do konce týdne, tj. do neděle 1. 1. 2017. Následně dne 1. 1. 2017 část dokladů správnímu orgánu doručila (opět elektronicky). Protože se ale nejednalo o všechny doklady obsažené v první výzvě, správní orgán stěžovatelku k doložení dalších dokladů opětovně vyzval dne 4. 1. 2017. Výzvy jí byly doručeny datovou schránkou dne 10. 1. 2017. Dne 12. 1. 2017 stěžovatelka správnímu orgánu doručila elektronicky (e-mailovou zprávou) další žádost o prodloužení lhůty následujícího znění: *„Dobry den, z duvodu vlekly nemoci, která zel zatím nevím, do kdy bude trvat, si dovoluji zdvorile pozadat o prodlouzeni lhuty ve všech rizenich do 1. 2. 2017. Dekuji za pochopeni.“* K žádosti byl připojen zdravotní záznam praktického lékaře ze dne 11. 1. 2017, z něhož je patrné, že stěžovatelka byla dne 11. 1. 2017 ošetřena v ambulanci se závěrem, že její zdravotní stav nadále odpovídá pracovní neschopnosti (s další kontrolou příští týden). Dne 23. 1. 2017 správní orgán stěžovatelce zaslal sdělení, v němž ji informuje, že nepřistoupí k dalšímu prodloužení lhůty, neboť doklady, které správnímu orgánu měly být doloženy, mu bylo možno zaslat prostřednictvím datové zprávy bez nutnosti narušení léčebního režimu. Poté správní orgán přistoupil dne 25. 1. 2017 a dne 30. 1. 2017 k vydání rozhodnutí, jimiž stěžovatelce dávky pomoci v hmotné nouzi nepřiznal.

[16] Z výše uvedeného je patrné, že ačkoli stěžovatelka byla k doložení požadovaných dokladů vyzývána opakovaně (včetně poučení o následcích nesplnění výzev), na výzvy ve stanovené lhůtě nereagovala a požadované doklady nedoložila. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že *„ustanovení § 49 odst. 2 písm. b) ve spojení s odst. 5 zákona o pomoci v hmotné nouzi výslovně nestanoví, že k později předloženým důkazům nemůže orgán pomoci v hmotné nouzi přihlížet. Jedná se o případ nepravé či neúplné koncentrace, nikoli o zakotvení koncentrační zásady v pravém slova smyslu (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2011, č. j. 4 Ads 77/2011 - 74, a z jeho závěrů vycházející rozsudky např. ze dne 16. 8. 2017, č. j. 1 Ads 183/2017 - 31, ze dne 5. 10. 2017, č. j. 10 Ads 140/2017 - 49, či ze dne 6. 9. 2017, č. j. 9 Ads 172/2017 - 24). Nejvyšší správní soud tak v návaznosti na výše uvedené konstatuje, že stěžovatelka měla k doplnění požadovaných podkladů v konečném důsledku lhůtu od 12. 12. 2016 (kdy obdržela první výzvu) do 25. 1. 2017 (kdy došlo k vydání rozhodnutí o nepřiznání dávky příspěvku na živobytí) a do 30. 1. 2017 (kdy bylo vydáno rozhodnutí o nepřiznání dávky doplatku na bydlení). Tyto lhůty (oproti zákonem stanoveným 8 dnům, není-li stanovena lhůta delší) je možno považovat za lhůty více než dostatečné (blíží se navíc lhůtě požadované stěžovatelkou do 1. 2. 2017), a to i při vědomí skutečnosti, že v té době byla v pracovní neschopnosti. Součástí spisového materiálu je i rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti stěžovatelky, z něhož je patrné, že pracovní neschopnost u ní trvala již ode dne 7. 11. 2016. Pokud tedy stěžovatelka veškeré své úkony, které vůči správnímu orgánu činila již od okamžiku zahájení řízení, po celou dobu prováděla v rámci trvající pracovní neschopnosti, nepochybně byla schopná tak činit i nadále, neboť opatření požadovaných podkladů na základě vydaných výzev se co do své povahy a náročnosti od dosavadních úkonů stěžovatelky nikterak neodlišovalo. Listiny, k jejichž doložení byla stěžovatelka vyzvána v pořadí druhými výzvami, se navíc většinou (až na potvrzení o vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání) vztahovaly k vlastnímu bydlení stěžovatelky (nájemní smlouva, nebo doklad o vlastnictví, doklad o nákladech bydlení a zálohách na služby – evidenční*

pokračování

list), a tedy je stěžovatelka mohla mít k dispozici u sebe doma, resp. nebylo nutné je nijak složitě opatrovat a vynakládat za tím účelem nepřiměřené úsilí.

[17] S ohledem na výše uvedené skutečnosti tak Nejvyšší správní soud neshledal v postupu správních orgánů ani městského soudu žádné pochybení. Z výše citovaných ustanovení zákona o pomoci v hmotné nouzi vyplývá, že to byla stěžovatelka, kdo měl povinnost osvědčit skutečnosti rozhodné pro nárok na dávky, přičemž pro případ nesplnění této povinnosti byla náležitě poučena, že dojde k zamítnutí žádostí, resp. že jí dávky nebudou přiznány. Stěžovatelka však skutečnosti rozhodné pro přiznání nároku na dávky neosvědčila a doklady ve lhůtě, která jí byla v dostatečné délce poskytnuta, nedoložila. Na základě shora popsaných skutkových okolností zároveň nebylo možno dospět k závěru, že by pracovní neschopnost vytvořila na straně stěžovatelky překážku takové intenzity, kterou by ve smyslu § 49 odst. 1 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi mohla jen stěží překonat.

[18] Poukazovala-li stěžovatelka v závěru kasační stížnosti na opakovanou nečinnost správního orgánu, který přesto nutí (nejen) stěžovatelku k okamžitému doložení řady dokladů (což se jí stává opakovaně i v jiných typech řízení), Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že případná nečinnost správního orgánu sama o sobě nepředstavuje důvod pro zrušení vydaného správního rozhodnutí pro nezákonnost. Pro jednání správních orgánů ve správním řízení platí obecná zásada povinnosti vyřídit věc bez zbytečných průtahů, přičemž mechanismus zabraňující porušování této povinnosti představují ustanovení o ochraně před nečinností dle § 80 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů. Pokud se stěžovatelka domnívala, že v řízení dochází k průtahům, jimiž se cítila být dotčena na svých právech, měla možnost obrátit se na nadřízený správní orgán s žádostí o opatření proti nečinnosti ve smyslu uvedeného ustanovení správního řádu, případně se následné ochrany před nečinností domáhat žalobou u soudu. Této možnosti však nevyužila. Ze shora popsaného průběhu vedených správních řízení navíc v nyní přezkoumávané věci vyplývá, že správní orgány v nich činily jednotlivé úkony v na sebe bezprostředně navazujícím časovém sledu, a tedy nebylo možno dovodit, že by se dopouštěly stěžovatelkou namítaných průtahů a nečinnosti.

IV. Závěr a náklady řízení

[19] Na základě výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[20] O nákladech řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný sice měl ve věci plný úspěch, nemá však právo na náhradu nákladů řízení podle § 60 odst. 2 s. ř. s.

[21] Žalobkyni byla usnesením Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Ads 70/2019 - 15 ze dne 25. 4. 2019 ustanovena zástupkyně pro řízení o kasační stížnosti Mgr. Dagmar Rezková Dřímlová, advokátka. Odměnu za zastupování a hotové výdaje hradí v takovém případě stát (§ 35 odst. 10 věta první za středníkem s. ř. s.). Ustanovené zástupkyni byla přiznána odměna za dva úkony právní služby spočívající v převzetí a přípravě zastoupení a

sepisu podání ve věci samé (doplnění kasační stížnosti) dle § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Za každý z těchto úkonů náleží ustanovené zástupkyni odměna ve výši 1 000 Kč [§ 7 bod 3 a § 9 odst. 2 advokátního tarifu] a náhrada hotových výdajů v paušální výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Celkem se tedy jedná o částku 2 600 Kč. Zástupkyně stěžovatelky je plátcem daně z přidané hodnoty, a proto se odměna zvyšuje o částku odpovídající této dani ve výši 546 Kč. Konečná výše odměny včetně daně z přidané hodnoty tak činí 3 146 Kč, k jejíž výplatě z účtu Nejvyššího správního soudu byla stanovena přiměřená lhůta.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. srpna 2019

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu